

אבן ספיר

הולכים ברגל, חוזרים ברגל

ארצישראלים רק בהמלצת המחלקה המדינית של הסוכנות.

סופה של קריירה. כאיש בסחון אמיתי, יודע גם לדאוג לבטחונו ה' אישי. אף שהיה אחד ממפקדי הגדוד ה' שלישי של ההטיבה היהודית הלוחמת, לא הצליח משום מה להגיע לחיות. בכל זאת רדף אותו הגורל: הוא נפצע בתאונת דרכים בראשו, הותקנה לו לוחית פלטינה במ' קום חתיכת עצם הגולגולת שנשברה.

אך האיש שנפל על ראשו לא איבד את חושו המסחרי. מיד עם שחרורו מהצבא הבריטי, השתקע יחד עם אשתו ושני ילדיו, בנתניה. סיפר הוא בהלצה לחבריו: "הבדרי זה הגדולה ביותר זה אני. כעת אני קבלן כבישים".

קבלנות זו לא הזיקה לינוש כלל וכלל. אמנם מלחמת השחרור הפריעה לו להמשיך בה, אך את הקשרים שאו רכש לא שכת. הוא נזכר בהם כאשר שוב ירד דרומה.

את תפקידו הבטחוני בתחילת מלחמת ה' עצמאות מילא ינוש כמפקד ה"מיליציה" ב' תל-אביב. תפקיד יחידה זו היה לערוך ליווי צבאית וגיבויים בסחוניים דומים. אמי גם הופיע לימים ספורים כסגן מפקד גדוד קרבי, אבל תפקיד זה לא הלם איש כמו ינוש, והוא נטש אותו לאחר ימים ספורים. אף שלבש בינתיים מעיליהסואה מפואר ש' ציין אותו בעיני כל כלוחם אמיתי העשוי ללא חת.

מזתה של שותפות. גם מפקדיו של ינוש הבינו כי הוא נוצר לגדולות ממה שהם יכלו להציע, פיטרו את סגן-אלוף יוחנן פלץ בשנת 1951. ינוש הצטרף לדרום יהודה הפך לסתם נהג אוטובוס. התפקיד לא התאים לרוח אדם כמוהו. לכן, כאשר פגש את חברו מהצבא הבריטי, מתוך ה' דירות והקרקעות מרכזי רומס, מיד שפך לפניו את מרי לבו.

רומס הציע לו לפתוח יחד עמו משרד לתוך קרקעות ובתים בנתניה. ינוש הסכים. שניהם הפכו לשותפים. רק ימים ספורים אחרי פתיחת המשרד החדש נעשה העסק הראשון, שהכניס אלפיים ל"י במזומן.

ינוש שכח את שותפו וחברו, לשלל את כל הרווח לכיסו. רומס לא ויתר, תבע את ינוש למשפט ולאחר שקיבל את חלקו, פירק את השותפות.

ינוש עוד ניסה מספר חדשים את מזלו, נישא, נטש את התיוך. אפילו לסיפוס כמו ינוש פלץ היו צרות. אשתו לא הבינה למה לינוש ידירותה ההדוקה של רות רייסיס, בת מרשב אביחיל, אותה פגש ב' צבא המריבות עם אשתו החששנית גבול את מנוחתו. כפי שטען פעם לפני שותפו, מתוך הבתים רומס: "יש לי צרות. היא משגעת אותי ואני מוכרח להרביץ לה". מצב לא נעים בהחלט.

גירתו חיוני. לבסוף הגיעה שעת ה' כושר. ינוש נזכר בידידים ותלמים, במיוחד בדיד ושכנ מכפר אביחיל: שר הפיתוח דב יוסף, שבנה לעצמו חילה ליד ביתו ה' חדש של ינוש, ושגר 'בו יחד עם זוגתו החדשה רותי.

ידידים אחרים יעצו לדב יוסף כי מוטב לא להטיל על ינוש תפקידים מיוחדים, אולם מאחר והוא שכן, מניח דב יוסף את ינוש כמפקד מחנה הוסיפסטים בנגב. ינוש מילא תפקיד זה בנאמנות רבה. אצמו. באופן מקרי לגמרי, הרויחו שותפיו מנתניה הון רב בכרימת המחצבים. אולם מובן שינוש

במדניה

(המשך מעמוד 9)

צפורה שינתה את שמה, נישאה לאיש. הפכה לעקרת בית.

לא היו אלה השינויים היחידים. גם ה' עדויות לא התאימו לנוסח המקורי. סגולה החליטה כי יתכן וסורה למרסל, פעם או פעמיים; צפורה לעומת זאת לא ננעה בה כלל ומואל לא זכר מאומה. הוא חתם על עדותו הראשונה פשוט משום שנתבקש לע' שות זאת ואין דרכו לסרב בקטנות.

בית-המשפט, כמוסד שהיציבות והעקביות הן עמוד שדרתו, הביע את מורת רוחו מן ה' ה' ה' הפתאומיים, לא האמין לאיש. סגולה ספגה שבוע חבישה. צפורה, שהפכה עתה להיות גברת הינשטוק, נענשה רק במאסר-על-תנאי ובדרשה על מותר עקרת-הבית מן ה' ה'.

במסדרון סיכמה צפורה את מוסר ההש' כל שלמדה מהפרשה: "מכות זה לא מש' תלם, אבל מצפון עוד פחות. כלב מי שלא בורח בפעם הבאה".

דרכי חיים

יובל הבנאי

חיים ספר, איש נס'ציונה, הוא אחד הש' רידיים האחרונים של דור שאך מעטים נותרו ממנו. הוא יכיל לספר כיצד, לפני למעלה מ'70 שנה, ביקר אצל מנחם לב לילנבלום ברוסיה, כדי להתעניין באפשרויות העבודה בארץ-ישראל. לפי התשובה שקיבל אז, היה חיים ספר צריך להתכבד ולחזור לביתו בעיירה סמיטץ שבפולניה. במקום זאת, עלה לארץ-ישראל והעלה אחריו את כל בני משפחתו.

שמור עמו גם פנקס חבר מטרייד יוניון יהודי בלונדון, שם ניסה לפני 70 שנה למצוא פרנסה כעובד בבית-חרושת למט' ריות. אך מיטב סיפוריו הם על התקופה בה התישב ברמלה, לאחר שלא יכול היה להתגורר במושבת ה'בארון, ראשון-לציון. פקידות ה'בארון לא דגלה בקליטת עולים חדשים במושבות ה'בארון. הוא עסק אז בבנין, היה אחד הבנאים היהודים היחידים שבנו בתים בירושלים ובאר-שבע, אליהן היה מגיע על גבי חמור.

לבות הקברות וחזרה. ביחד עם עבודתו כבנאי, חקלאי ופרדסן, עסק חיים ספר בתחביב: יצור יונת ולקרים מפירות שונים. כאשר שלח תיבת יונת כשי לנ' ציב העליון סיר ארתור וואקופ, השיב לו הציב: "החוק אוסר על הנציב העליון לקבל מתנות. אבל טעמתי מיינותך ואני מקבלם בתודה".

השבוע, הגג חיים ספר, טב לתשעה ניגים, את יובל ה'95 שלו. אמו זכתה גם היא לחיים ארוכים, מתה בגיל 100. למרות גילו הריהו בריא בגופו, עישה את כל עבודות ביתו לבד, החל בבישול וכלה ב' טיפול בגינתו המפורסמת, בדגי הזהב, ב' בריכה וביונים שבשוכבו.

כאשר ראו אותו פעם אנשי נס'ציונה עישה את דרכו רגלי אל בית הקברות מחוץ למושבה, בתוקף תפקידו כנשיא החברא קדישא המקומית, השתוממו על כך. אך לחיים ספר היתה תשובה לכל המשתוממים: "אל פחדו! כשנישאים לבית הקברות, זה כבר לא טוב. אבל כשהולכים לשם ברגל, חוזרים גם כן ברגל".

יורדים

תעלולי ינוש הגדול

ליוחנן פלץ (38), הגבר בעל השער ה' בלונדי, עור הפנים הארום והקומה היפה, קראו בחיבה ינוש. ינוש היה בחור ממולח, ידע תמיד עם מי כדאי לטפח יחסים, ומה לעשות בשעה הנכונה.

לכן היה זה מובן מאליו שינוש, בבואו ארצה בשנת 1936, שעה שהשתללו מאנר' עות דמים בארץ, פנה לנוטרות. הוא היה קורפוראל נוטרים במפעל האשלג בסדום. מאז נשארה בו נטיה סתומה לשטחי-פעולה רחבים ולעסקי בטחון.

בכל זאת הרגיש ינוש אחרי שנתיים כי מוטב לו לחזור למולדתו פולניה, שם חיכו לו חיים נוחים יותר.

בפרוץ מלחמת-העולם השנייה שוב הצליח ינוש להיחלץ מן הגיהנום באירופה, שוב הופיע בארץ, נזכר בתפקידו הבטחוני, אותו מילא שנתיים קודם לכן. הוא השיג את המ' לצתה של הסוכנות, התגייס לצבא הבריטי, נשלח מיד לקורס הקצינים, אליו התקבלו

נסה את הסיגריה

החדשה

אדיר

20 סיג. 250 פה

תוצרת דובק בע"מ

השק המיליון ב"תמר"

האניה "תמר" של חברת "שהם" הפליגה השבוע ליוסטון שבטקסאס. היא הובילה הפעם 83,550 שקי מלט וביניהם השק המיליון הנשלח כיצוא השנה.

בצהרי יום ההפלגה חגגו מאורע זה כמה עשרות אנשים השותפים להישג. הם נקבצו על ספון האניה וחזו בטכס טעינת השק.

מר צבי יחיאלי, חבר הנהלת "שהם" הפקיד את השק המיליון בידי רב-החובל של "תמר" מר מ. ברנר, שהודה בשם הצוות כולו על ההזדמנות הנאה וגורלם הנעים.

הכל הרימו כוס בתקווה לחוג בקרוב את הישג מיליון הטון הראשונות של יצוא בכלל ומלט בפרט.

אגוד "ישיב" נוח ומהיר

נאמון הטובה ביותר הוא רולקס הנצחי